

László Gyopár

A teknősbéka meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy teknősbéka. Nem volt mozgalmas az élete, ahogy ő maga sem a szangvinikus természetéről volt híres. Szerette az otthon melegét, a friss salátaleveleket, a jó könyveket, és úgy általában véve békés, bár kissé unalmas mederben csordogált az élete.

Egészen addig, amíg be nem toppant az életébe Rodolfó, a szilaj paripa.

Rodolfó született hódító volt, és magabiztosan söpörte le lábáról a teknősbékát, aki azon nyomban beleszeretett. A paripa vagány világfi volt menő karrierrel, rengeteg híres baráttal, kalandos és színes múlttal, és nem ózdkodott izgalmas életébe bevonni a teknősbékát sem. Ő meg örömmel vett részt benne. A ló körül vidámság és pörgés volt. Imádta a közeli és távoli helyekre tett kalandos kirándulásokat is. Rodolfóval a világ tetején érezte magát. Úgy gondolta, most az, aki mindig is szeretett volna lenni. Egy igazi kalandornő. Persze tévedett.

Addig minden rendben volt, amíg a paripa észre nem vett egy magnetikus tigrislányt, és le nem dobta a hátáról a teknősbékát. Egy pocsolóyába.

A teknősbéka összetört szívvel, lélekkel próbált kimászni a belőle, míg Rodolfónak már csak hült helye volt. És hát... haladt is. Három év alatt három métert.

Az idő legnagyobb részében páncéljába zárkózva mélézött, nézegette telefonján a kedvesével készült közös

fotókat, és bánkódott, csak bánkódott, amíg már a barátok is kezdték megelégni a helyzetet. Legjobb barátnője még arra is megpróbálta rábeszélni, hogy keressen fel szakembert. Engedd el – mondták neki. De a teknősbékát fura fából faragták. Egyemberes kutya vagyok – válaszolta néha. Ezt egy kutyákról szóló szakkönyvben olvasta, és megtetszett neki. Azt jelentette, életében csak egy személyhez ragaszkodik. Ő is ilyen volt, csak egyszer szeretett.

Időnként, mikor emlékei vissza-visszavitték az áhított múltba, üzeneteket írt Rodolfónak. A paripának már kezdett tele lenni a hócipője velük. És kifakadt. Így szólt:

– Nézd, három éve szakítottunk, és te még mindig nem akarod megérteni, hogy nem vagyok kíváncsi rád! Felejts el, és lépj tovább, te pszihó! A teknőcnek ez nagyon fáj, és csak annyit tudott kilehelni magából: **egész hátralévő életem ott van rá, hogy elfelejtselek.**

De ezt a paripa már nem is hallotta, belerúgott a keservében páncéljába húzódott teknőcbe, és elvágtatott.

A teknősbéka kitinpáncélján hosszan csúszott a belvárosi macskaköves utcákon, és végül egy épületnél állt meg. Egy pszichológiai rendelőnél, ahol dr. Nagy Alburnus rendelt. Mikor kidugta fejét a páncéljából, és meglátta a cégtáblát, hosszan, szomorúan elgondolkodott. Aztán vett egy mély léleg-

zetet, letörölte könnyeit meg a port a páncéljáról, megköszöri a torkát, és belépett az ajtón.

Dr. Nagy Alburnus fiatal, pályakezdő lélekgyógyász volt, szomorú barna szemekkel, ahogy a kutyákhoz az illik. A teknősnek azonnal tíz ülést rendelt el.

Az ülések során a teknőc lassan fedte gyötrelmeit, és alkalomról alkalomra kezdte kibontakoztatni lelkét. A kutya komolysága, türelme, megbízható természete tetszett neki. Jólesett, hogy megértette természetét, hisz Alburnus is egyemberes kutya volt.

Kezdett gyógyulni. És előfordult, hogy vele álmódott. Már. A kis Te kezdett vonzóbbá válni, mint a nagy Ő. Hogy hogyan, maga sem tudta.

Elérkezett az utolsó ülés, melyen érezhetően mindketten kicsit zavarban voltak. Hallgattak.

A kutya szólalt meg: leszel a feleségem?

A teknősbéka nagyon meglepődött, de mosoly terült szét kis arcán. De hisz csak ismersz – mondta. Nem is szeretsz.

Mire a doktor: nem, valóban. De **egész hátralévő életem ott van rá, hogy megszeresselek...**

A kígyó meséje

Egyszer volt, hol nem volt... nem, nem, napjainkban, a kétezres években. Legyünk pontosak. Szóval itt az internet és a Covid-sújtotta világban éldegélt egy kígyó. Iszonyatosan magányos volt. Az emberek nem szerették, rossz hírért már a Biblia is megalapozta, és a renoméja azóta sem változott sokat. Ha reggelente a tükörbe nézett, az élettől is elment a kedve: síkos bőr, két hatalmas fog, na meg a villás nyelve sem árasztott bizalmat. Ezzel az erővel kaktusz is lehetnék, gondolta néha leverten. Őket sem simogatják. Nem úgy a kiskutyákat, ők minden szeretetet, rajongást, kedvességet megkapnak. Mert a kígyó vágyott a szeretetre. Aztán ahogy emberesedett, vagyis kígyósodott, egyre inkább vágyott a szerelemre.

Meg is találta szerelme tárgyát, mégpedig Priscillában, a gyönyörű, sárga-fehér szőrű (pláza)cicában. Első

találkozásuk után azonnal be is jelölte a Facebookon, és minden bejegyzésére szíves lájkot nyomott.

De eközben szomorú volt, mert szíve hölgye soha nem viszonzta a virtuálban bemutatott perszónáját. Pedig volt ott fotó róla csokornyakkendős ünnepi díszben, büszke patkánytróféás fotó, meg minden, ami kell. Hiába. Priscillát mindez hidegen hagyta.

Sok álmatlan éjszakát okozott a kígyónak, hogy kimódolja, miként hódíthatná meg hideg szívének hölgyét. Virágot, néha díszcsomagolásban finom egérfalatokat küldött neki. Priscillát ez nem igazán érdekelte, elfogadta a küldeményeket, de aztán blazírtan nekilátott mosakodni. Csak fényezte a bundáját, minden centijét alaposan megmosta, és mikor kész volt, újakezdte. Harmadszor is. Priscilla hiú volt ugyanis.

Egyik „örök barátnőjével” sokat rivalizáltak. Gyűjtötték a skalpokat, lájkokat, szíveket. Amolyan (pláza) cica módra. Végül a versengésük egy kihívásban éleződött ki. Ha Priscilla el tudja érni, hogy a tejbárban készült fotóját, melyen egy pumpkin spice latte-vel pózol bájosan, ezren lájkolják, akkor a barátnő behúzza karmait, és elismeri Priscillát, mint kettejük közül a népszerűbbet, cukibbat, legtöbb rajongót magáénak tudhatót.

Priscilla rögvest posztolta is mindenféle szűrővel és effektussal feltuningolt fotóját, és tényleg igazán menően mutatott a képen. Érkeztek a tetszikelések, sorra, halomra, és Priscilla úgy érezte magát, mintha hájjal kenetnének. Hihegett és hangosan dorombolt. Egészen addig, amíg a kétszázötvenkettedik lájknál mintha megállt volna az özön. Priscilla percenként csekkolta a telefonját, még munka közben is, de semmi. Nem lesz meg a rekord. Elkecseregésében a hidegvérű hódolójához fordult. Írt neki, hogy ha összehozza a kitűzött eredményt, elmegy vele randizni.

A kígyó hideg szíve nagyot dobbant, amikor meglátta az üzenetet. De nem tudta, hogyan teljesítse ezt a próbát. Gondolt egy nagyot, és elment a bagolyhoz, hogy tanácsot kérjen, hisz volt általános műveltsége. Tudta ő is, hogy a bagoly az állatvilág legokosabb figurája.

A bagoly otthon volt. Épp egy könyvet olvasott a kínai asztrológiáról. Mikor a kígyó előadta a kérését, a bagoly amolyan Popper Péter-esen elmosolyodott. Hát nem tudod te magadról, hogy neked nem lenne szükséged az én tanácsomra? – mondta a kígyónak. A kínaiak szerint ugyanis te magad vagy a szépség, az igazság és a bölcsesség szimbóluma. A szépség dolgában... mmm, meglehet, hogy tévedtek az emberek, de bízz magadban, az intelligenciád briliáns. Meg tudod oldani ezt a felmerülő helyzetet is. Csak bízz magadban.

Hogy még miket mondhatott a bagoly a kígyónak, azt nem tudjuk, de Priscilla és barátnője igencsak meglepődtek, amikor a Facebookon eléjük került egy viszonylag színvonalasan kivitelezett mém, mely szerint: „A barátság nem 5000 barátot jelent Facebookon, a barátságot az a három barát jelenti, akik akkor is veled vannak, amikor rosszul mennek a dolgaid.”

A bejegyzést a kígyó tette közzé. Aki azóta Ramónával, a csinos nutrialánynyal jár. A kígyó intelligenciája tetszett meg neki.

Azóta is boldogan élnek.

Priscilláék nem. Ők még mindig a Facebookon lógnak, rivalizálnak, és néha megszabják egymás bundáját féltékenységükben.

Fáklyavivő